

โรงเรียนชุมชนอีสาน

โรงเรียนชุมชนอีสานเป็นโรงเรียนที่เกิดขึ้นจากความคิดของ นายคำเดื่อง นามสกุล ภัย ที่ได้เกิดความคิดขึ้นโดยผ่านการทดลองปฏิบัติในด้านเกษตรกรรมนาอย่างมาก many แต่มา เกิดความคิดจากฟางเส้นเดียวโดยผู้เขียนเรื่องนี้คือ คุณอัมพร จิรรัตน์กิจ การ เขียนไว้ในหนังสือ ทฤษฎีใหม่ในหลวงชีวิตที่พอเพียง จัดพิมพ์โดยกระทรวงศึกษาธิการ ร่วมกับสำนักพิมพ์ร่วม ด้วยช่วยกัน ข้าพเจ้าในฐานะผู้ร่วบรวมตำราโรงเรียนและชุมชนเห็นว่า เรื่อง คำเดื่อง ภัย จากฟางเส้นเดียวสู่โรงเรียนชุมชนอีสานน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักศึกษา จึงขออนุญาตนำมาลง ในภาคผนวกในตำราโรงเรียนและชุมชนเพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนของอาจารย์และ นักศึกษาต่อไป และขอขอบพระคุณ คุณอัมพร จิรรัตน์กิจ ไว้ ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

คำเดื่อง ภัย ก็เป็นเหมือนเช่นเกษตรกรอีกนับล้านทั่วประเทศ ที่เดินทางมาในช่วงของการ “ปฏิวัติเพีย” ในยุคสมัยของการใช้เครื่องจักรแทนแรงงานคน ยุคของพืชเศรษฐกิจที่เน้น การผลิตเพื่อขาย และยุคที่ทุกสิ่งทุกอย่างแลกเปลี่ยนกันด้วยเงินตรา

ในวัยเด็ก แผ่นดินอีสานที่เขาเกิดและเติบโตขึ้นที่อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์นั้น ใช้จะ แห้งแล้งร้อนอย่างที่หลายคนนิກหืนภาพ แต่คำเดื่องกล่าวว่า ก็เพราะคนรุ่น輩นี้แหละ ที่ทำให้อีสานแห้งแล้งขึ้นมาจากการปลูกพืชเศรษฐกิจแบบแห่ตามกัน อันทำให้ป่าไม้ถูกทำลายลงเป็น จำนวนมากด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

“ก็ตั้งแต่สมัยเริ่มต้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. สองพันห้าร้อยสี่ นั้นแหละ ที่ผมหันมาทำพืชเชิงเดียว ปลูกปอ ตอนนั้นปอราคาดีมาก ขาวกีราคาดี นุ่นกีราคาดี ปูไข่ไม่ต้องใส่ เพราะดินอุดมสมบูรณ์มาก ปลูกอะไรก็ได้ผลผลิตดี ราคาดี... พอทำแล้วราษฎร์นั้นดี ก็หวังรวย เลยบุกป่าถางป่าทำเพิ่มเป็น 100-200 ไร่”

แต่ใช่เพียงคำเดื่องเท่านั้นที่คิดแบบนี้หวานอีกจำนวนมากพากันและทึ่วถึ่กเกษตรแบบเดิม หันมาปลูกปอกันเป็นทิวແدوا เมื่อผลผลิตออกมาก พืชที่เคยราคาดีก็ตกต่ำจนไม่มีราคา

“ปี พ.ศ. 2509 ปอราษฎร์จาก 5 บาท ลงไปเหลือ 50 สตางค์ ไร่ปอที่ผู้คนถากถาง ขยายออกไปถึง 200 ไร่ เพราะคิดว่ามันจะราย ก็มาเจ็บ寥ตอนนั้น”

ช่วงเวลาที่ป้อบังราคาดีอยู่ คำเดื่องกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ (ธกส.) ก้อนแรก 37,000 บาท เพื่อนำไปขยายงานในการทำไร่ปอ เมื่อผลผลิตราษฎร์ตก ประสบ ปัญหาขาดทุน คำเดื่องก็หันไปปลูกพืชชนิดอื่น ปลูกอ้อยบ้าง มันสำปะหลังบ้าง แล้วก็เริ่มกู้ สะสมไปเรื่อย ๆ จนท้ายที่สุดเขาก็มีหนี้สินก้อนใหญ่ถึง 90,000 บาทโดยไม่รู้ตัว

หนึ่งสินที่แม้จะตัดออกไปทุกปีอย่างไร ก็ยังคงเหลือเงินดันเท่าเดิม ผลผลิตก็ตกต่ำลงทุกวัน ทำให้คำเดื่องมองไม่เห็นอนาคตว่าจะมีทางปลดหนี้ลงได้อย่างไร ทุกชั้นที่ทับถมขึ้นมาทุกขณะจากภาวะหนึ่งสิน จากการทำงานหนักแต่ก็ยังมิวายประสบบัญชาขาดทุน ทำให้ท้ายที่สุดคำเดื่องต้องหันหน้าเข้าหาอนาคต

“มันไม่มีทางออกจริง ๆ ก็ไปคนเพื่อน ไปติดเหล้า ไม่มีเงินก็ไปเชืนไว้ก่อน หนักเข้าก็หลายสิ่งหลายอย่าง ติดบุหรี่ แล้วที่นั่นมันไม่อยากเข้าบ้านแล้ว มันไม่มีความสุข ทุกปีป่าหมด”

คำเดื่องจะอธิบายในความทุกข์นานนับปี จนแม้น้องสาวที่บวชชื่อยู่ที่สำนักวิปัสสนาแห่งหนึ่ง พยายามเดือนสติว่า การแก้บัญชาด้วยการหันไป peacefully และติดบุหรี่ เช่นนี้ นิใช่การแก้บัญชาที่ดันเหตุ และพยายามแนะนำให้เข้าใช้หลักพุทธศาสนาเข้ามาแก้ไขบัญชาชีวิต แต่คำเดื่องกล่าวว่า สติของเจ้าตอนนั้น “เหมือนรถที่ยังไม่เสียบกุญแจ /starที่เท่าไรก็ไม่ติด”

บัวที่ปริมน้ำออย่างคำเดื่องเวลาหนึ่ง เฝ้าอยู่ที่จังหวะชั้นมาพันน้ำ แต่ก็เริ่มรู้สึกว่าแรงที่จะพาตัวเองให้หลุดพ้นจากปลักโคนแห่งความหลงผิด จันกระทั่งวันหนึ่ง หลังจากต่อสู้กับการเลิกบุหรี่นานนาน คำเดื่องก็พบทางที่ทำให้เข้าใจชีวิตได้อย่างถ่องแท้

“ระหว่างที่พยายามต่อสู้เพื่อจะเลิกบุหรี่ มันจะเหมือนมีเสียงสองเสียงในตัวที่นาเลียงกัน เสียงหนึ่งจะห้ามเสียงหนึ่งจะยุ เสียงหนึ่งจะอาณ่าสูบน้อย อีกเสียงจะเสียงใจว่า ทำไม? เมื่อก็ เราเพิ่งทิ้งไป ทำไมเราสูบอีก เป็นอย่างนี้นานหลายเดือนแต่ก็ยังเลิกไม่ได้

จนวันหนึ่ง พอ ก็ไปเกี่ยวข้าว ตัดรวงข้าว ตัดเพลินมือคืนบุหรี่อยู่ก็ใหม่มาถึงกัน แล้ว ตามไปป่าหมาฟาง พ้อไฟลูกไฟลงขึ้นตรงหน้า มันทำอะไรไม่ทัน ก็ต้องเอามือไปปัดไฟ เพราะมันเป็นข้าว เราจะปล่อยให้ไหมได้ไฟก็ดับ ที่นี่คำว่า “ทุกชั้น” ที่เราเคยคิดกับมันนานานมันเป็นขึ้นมาตรงนั้นเลย มันเหมือนกุญแจไปเสียบ.starที่เรากรอหันกลับ รอตั้งแต่วันแรกที่เราไปติดมัน พ่อเราใช้ให้เราไปต่อบุหรี่ภาพแรกที่เราสูบบุหรี่ มาถึงตอนที่เราไปสูบบุหรี่ขึ้นรถแล้วคนก็ว่าเราว่า “ถุง ๆ ทิ้งหน่อยได้มั้ยลูกจันไอ” มันพยายามให้เห็นที่ละภาพ ที่นั่นก็แคนว่า ที่ผ่านมานั้น ทำให้เราไปติดมัน พอ ก็เอาน้ำหรี่มาขี้ เอาเท้าเหยียบ หลังจากนั้นใจมันถอดเลย”

เหตุการณ์ครั้งนี้ สำหรับไครบางคนมันอาจเป็นแค่ “ความบังเอิญ” แต่สำหรับคำเดื่อง มันคือ “จังหวะ” และ “เวลา” ที่เดินมาพบกัน ณ จุดนี้ แล่น้ำทำให้เข้าใจถึงหลักพุทธ ศาสนาเข้ามาได้อย่างถ่องแท้ ทำให้เขาระยนรู้ที่จะแก้บัญชาชีวิตด้วยการย้อนกลับไปมองอดีต กลับไปป่าหมาฟางความผิดพลาดของตนเองด้วยการเริ่มต้น คำเดื่องได้นำวิธีนี้มาใช้กับอาชีพ ของเขาระยนลดปริมาณการใช้บุหรี่ เพราะมองเห็นแล้วว่าบุหรี่เคมีนั้นไม่ได้ก่อประยิชน์ต่อพืชแต่อย่างใด ถ้าหากดินเสื่อมสภาพหมดไปแล้ว จากอ้อย ๒๐๐ ไร่ที่เคยตากดrying ป่าทำ ณ เวลาหนึ่ง แม้เมื่อลด

ปริมาณการใช้ปุ๋ยลงเท่าตัว ก็ยังได้ผลผลิตเท่าเดิม คำเดื่องจึงนำเงินค่าปุ๋ยที่ลดลงได้คราวละนับหมื่นไปตัดหนี้ ก่อขบ ฯ ใช้หนี้สินไปพร้อม ฯ กับหันมาประยัดค่าใช้จ่ายในกรอบครัว หันมาปฏิบัติธรรม กินอาหารมังสวิรัต และดำเนินชีวิตอย่างสมดุล ทำให้สุดคำเดื่องก็ปลดหนี้ลงได้

ในเวลาเดียวกับที่ปลดหนี้สินลงได้ ที่ดินที่เขาเคยถูกทางทำไว้ปอไรอ้อยก็ได้รับการประกาศให้เป็นป่าสงวน คำเดื่องจึงหันกลับมาทำงานที่ดินที่เคยทอดทิ้งไป.... การจะจากพืชเศรษฐกิจ หันกลับมาสู่การทำแบบเดิม เป็นจุดพลิกผันที่ทำให้เขาได้คืนพนและเรียนรู้ถึงพลังมนุษย์ของธรรมชาติ ความหัศจรรย์อันมีเคล็ดลับอยู่ที่ “ฟางเส้นเดียว”

“ตอนนั้นใกล้ ๆ แปลงนา ก็ปลูกพริก แล้วเอาฟางไปคลุม เพราะสังเกตจากเพื่อนที่เขาปลูกกระเทียมแล้วเอาฟางไปคลุม มันจะไม่แห้งเร็ว ที่นี่ฟางจากนาข้าวที่เราเอาไปคลุมดันพริก มันมักจะมีเม็ดข้าว ที่เวลาเราเก็บเม็ดแล้วมันหล่นติดไปด้วยมันก็งอกขึ้นมา เรา ก็จะต้องถอนออกทุกครั้ง แต่มีอยู่ดันหนึ่งที่พริกมันตาย ก็เลยไม่ต้องถอนดันข้าว พอหลังสักปีเราไปเก็บเม็ดข้าว ก็ไปเห็นข้าวที่งอกออกจากต้นพริกดันนั้น ก็สงสัยว่า เอ! ทำไมข้าวเม็ดเดียวที่ร่วงลงไป มันออกมากด้วย 20 กว่าราก แล้วลักษณะทรงตันก็แข็งแรง แต่ไ้อีกที่เราปักชำมันได้น้อยกว่า รากก็เล็ก ก็เลยเกิดความคิดว่า ทำอย่างไรเราจะทำดันข้าวอย่างนี้ได้ น้ำก็ไม่ต้องการมาก

พอก็คิดอย่างนี้ ก็เลยตั้งค่าตามว่า เพราะอะไรข้าวมันถึงงาม ก็คิดออกได้ทันที่เลยว่า นั้นเป็นเพราะข้าวตันนี้ไม่ได้ถูกตัดราก ไม่เหมือนเวลาที่ปักดำ เราถอนรากออกมานาน ก้านมันจะขาด อันที่สอง เวลาเราปักชำมันจะหล่อตัวมันต้องมาปรับตัวใหม่ อันที่สาม ข้าวตันนี้โดยขึ้นบนนก นั้นมีฟางคลุม ความชื้นมันพอดีกับข้าว ก็แสดงว่าข้าวจริง ๆ แล้วมันไม่ชอบน้ำมาก แต่ขอให้มีความชื้นพอ มันก็จะขึ้นได้ajan”

เมื่อมองเห็นเคล็ดลับของฟางเส้นหนึ่ง ที่สามารถทำให้ต้นข้าวอกรากขึ้นมาได้ คำเดื่องจึงเริ่มทดลองทำงานตามธรรมชาติด้วยการไม่ได้ ห่วนข้าว แล้วเอาฟางคลุม เขาเริ่มต้นจาก 4 ตารางวา มาถึง 1 งาน 2 ไร่ แล้วขยายขึ้นเป็น 4 ไร่ ในช่วงของการทดลองทำงานเช่นนี้ ก็ให้บังเอิญที่เข้าได้อ่านพบบทความในวารสารอโศก เล่าถึงการทำงานตามธรรมชาติของมาชาโนนุ พุกโภก เกษตรกรชาวญี่ปุ่น คำเดื่องจึงสนใจศึกษาด้วยความที่มองเห็นว่าเป็นแนวทางเดียวกับเขา ในขณะที่เขาเพิ่มเริ่มต้น พุกโภกได้ลงมือทำตั้งหน้านานนาน จนประสบความสำเร็จไปแล้ว

คำเดื่องทดลองอยู่ 3 ปี ก็ประสบความสำเร็จจากวิถีทางเกษตรกรรมธรรมชาติที่เขาค้นพบและศึกษาเพิ่มเติมวิถีทางที่คนและสัตว์อยู่ร่วมกันโดยไม่จำเป็นต้องใช้ยาปราบศัตรูพืช เพราแมลงศัตรูพืชแต่ละชนิด ธรรมชาติได้จัดสรรให้ทำลายกันเองอยู่แล้ว ชากรพืชและฟางคือสิ่งวิเศษที่ธรรมชาติให้มารักษาดินที่ทรุดโทรม ให้คืนดีดังเดิมโดยไม่ต้องใช้สารเคมี นาของคำเดื่องไม่ได้ ไม่ใส่ปุ๋ย ไม่ใช้ยาฆ่าแมลง ไม่กำจัดวัชพืช ก็กลับให้ผลผลิตดีกว่าเดิม

นี่คือสิ่งที่เขาคันพับเมื่อ 10 ปีมาแล้ว ในปี พ.ศ. 2532 ปีที่เขามีอายุได้ 37 ปี ช่วงเวลาเดียวกันที่เกย์ตระกรจำนวนมากยังคงเดินหน้าทำลายธรรมชาติลงด้วยการใช้ยาปราบศัตรูพืชสารเคมี ผุ่งไปสู่วิถีทางของการปลูกพืชเศรษฐกิจเพื่อขาย คำเดื่อง ภาษี อญู่ที่นี่บนที่ดิน 18 ไร่ของเขาระบุวิถีที่พ่อเพียง มีเวลาให้กับตัวเองเพื่ออ่านหนังสือ ศึกษาธรรมะ และฝึกอบรมมนุษย์ด้วยความด้วยความรักและในนาข้าวของเขายู่อย่างเงียบ ๆ

เรื่องราวของคำเดื่อง ภาษี ก็คงจะจบลงเพียงเท่านี้ หากเขามีคันพับในเวลาต่อมา ว่ายานนี้เขามีความสามารถที่จะการรับคนเดียวในทะเลขรายได้อีกด้วยแล้ว

“เมื่อเกิดวิกฤตเศรษฐกิจขึ้น จะเห็นว่ามันไม่กระทบครอบครัวผู้คนเลย แต่เราอาจจะอยู่ลำพังไม่ได้แล้ว มันเหมือนคนการรับคนเดียวในทะเลขราย มันเป็นไปไม่ได้ ผู้คนเลยคิดจะสร้างเป็นโรงเรียนขึ้นมา เพื่อช่วยกันแก้ไขปัญหา อยากให้ทุกคนมองเห็นว่า ต้องอย่าไปใส่ใจเรื่องพืช เชิงเดียว เพราะมันเป็นอะไรที่นับหนึ่งใหม่ทุกครั้ง มันต้องมานองกันใหม่ ที่สำคัญคืออยากรักษาความงามของเรื่องทุน รู้จักการใช้ต้นทุน ทุนธรรมชาติตามที่มีอยู่หลัก ๆ คือ น้ำ ดิน ดันไม้ “ดิน” คือต้นทุนที่สูงที่สุดของการดำเนินชีวิตของสัตว์บนโลก ดินเป็นตัวให้ต้นไม้มี根 ให้ผลผลิตดีไม่ดี เราจะทำอย่างไรให้ทุนตรงนี้ดี หลังจากดินแล้วก็ต้องมานองเรื่อง ความหลากหลายทางธรรมชาติ ความหลากหลายนี้ เป็นความงาม ความไฟบูรณะ อันนี้อยู่ไม่ได้ อีกอันหนึ่งก็อยู่ได้ ถ้าเรามีหอนอนแล้วพูดเรื่องยา มันก็จะกลับไปโลกเก่าอีก มันต้องให้มีความหลากหลาย ถ้ามีผลกระทบอย่างเดียว หอนอนจะหายไป กินไม่ได้ เรื่อย ๆ”

โรงเรียนชุมชนอีสาน เริ่มต้นขึ้นในปี พ.ศ. 2539 โดยได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนสิ่งแวดล้อม สร้างเป็นโรงเรียนเครือข่าย 3 พื้นที่ใน 2 อำเภอ คือในเขตอำเภอสตึก อยู่ในความดูแลของคำเดื่อง ภาษี และอำเภอคำปลายมาศ อีก 2 พื้นที่อยู่ในความดูแลของผู้นำชาวบ้านคือพาย สร้อยสะกลง และครูบาสุทธินันท์ ปรัชญพุทธ

แนวทางของโรงเรียนชุมชนอีสาน คือการให้การอบรมเกย์ตระกรเพื่อให้เข้าใจ และเปลี่ยนวิธีคิดจากการปลูกพืชเชิงเดียว หันมาหาวิถีทางของการทำเกษตรผสมผสาน อันเป็นการอบรมโดย “ชาวบ้าน สอนชาวบ้าน” ด้วยกันเอง จากประสบการณ์ที่พวกร่างกายก้าวเดินมาก่อนจากบทเรียนที่พวกร่างกายได้เรียนรู้แล้วว่าการปลูกพืชเชิงเดียวบนชาวบ้านจะไม่สามารถพึ่งตนเองได้เลย

ทุกวันนี้มีคนนับร้อยในสองอำเภอ มองเห็นความสำคัญของการดำเนินชีวิตแบบพออยู่ พอกินของการเอื้ออาทรต่อธรรมชาติ จากที่เคยปลูกอ้อยหลายลิบีริ ใช้สารเคมี ยาฆ่าแมลงจนดินเสื่อมสภาพ พวกร่างกายเริ่มพลิกฟื้นปรับเปลี่ยนมาทำการเกษตรแบบผสมผสาน ปลูกไม้ยืนต้นลงบนผืนดิน แต่คำเดื่องกล่าวว่านี่ไม่ใช่การที่เขามีเปลี่ยนวิธีคิดของคนอื่น แต่คือการที่เขากำหนดให้เห็นมาตลอดว่าเส้นทางที่เขามีพอดีเดินทำให้วันนี้เขามีพอดี

“ผมไม่ได้ไปเปลี่ยนเขา แต่ให้ทุกคนมาทบทวนว่า ทำไมพวกราทำงานนานมันถึงลำบากมากขึ้นเรื่อย ๆ มันมีอะไรบ้างที่เป็นตัวผิดพลาด มันก็คือวิธีคิดที่อย่างได้เงินมาก ๆ ... ลองเชื่อตัวเองสักครั้งได้ใหม่ชีวิตที่เหลืออยู่นี้ ลองเชื่อตัวเองว่าคุณจะทำอย่างไรชีวิตคุณถึงจะดีกว่าที่ผ่านมา คุณเชื่อนั้นว่าคุณทำงานอกิน คุณเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่พอกิน สามารถที่จะอยู่กับครอบครัวอย่างอุ่นได้”

ทุกวันที่ 10 ของทุกเดือน ที่บ้านของคำเดื่อง ภายใน จะมีการประชุมระหว่างสมาชิกของโรงเรียนชุมชนอีสาน ทุกคนมาร่วมกันที่นี่ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตริมแม่น้ำ หันมาสู่วิถีของการพึ่งตนเอง แนะนำบนเส้นทางของการเปลี่ยนแปลง ย้อนมีอุปสรรคเกิดขึ้นเสมอ การประชุมที่เกิดขึ้นนี้จึงมีขึ้นเพื่อให้ทุกคนร่วมรับฟังปัญหาและช่วยกันคิดหาทางแก้ไข

ภาพชุมชนที่ร่วมแรงร่วมใจกันแก้ไขปัญหาของตัวเองที่กำลังดำเนินให้เห็นอยู่เบื้องหน้า อาจเป็นสิ่งเดียวกับที่นักวิชาการชุมชนพัฒนาแนะนำถึงทฤษฎี “คำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน” ว่าทิศทางการแก้ไขปัญหานั้นต้องเริ่มจากชุมชนเป็นจุดแรก “โรงเรียนชุมชนอีสาน” อาจเป็นตัวอย่างที่ทำให้เห็นว่า วันนี้คำตามได้ถูกสถาน และคำตอบได้ถูกเลือก โดยชาวบ้าน เพื่อชาวบ้านด้วยกันเอง

แต่คำเดื่อง ภายในได้เขียนยังว่า คำตอบนั้นอยู่ที่หมู่บ้านเพียงอย่างเดียว หากแต่กระบวนการแก้ไขปัญหานั้นต้องเชื่อมโยงหนทางไปสู่รัฐ ไปสู่ภาคเอกชนและที่สำคัญคือหัวใจที่จะมองดูธรรมชาติแบบใหม่

“จริง ๆ แล้วหัวใจของเกษตรกรรมชาติ คือการดูแลพิทักษ์สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเรา แล้วก็มีวิถีชีวิตที่จะดำเนินการร่วมกับธรรมชาติไปให้ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ มันไม่ใช่เรื่องคุณฟาง นา กี เช็นต์ หัวนข้าว กีโลกรัมต่อไร่ ความเหมาะสมของแต่ละที่กับความเหมาะสมของคน แต่ละคนจะเป็นคนละเรื่องเลย คนที่อยู่บนเขา กับคนที่อยู่ในทะเล มันก็เป็นเกษตรกรรมชาติ จะดูแลป่าโกรก กาง กางอย่างไร จะรักษาลูกปุ๋ย ลูกคุ้งอย่างไร จะใช้อย่างไร แล้วจะรักษาอย่างไรให้มันยั่งยืน มันเกษตรกรรมธรรมชาติทั้งนั้นเลย” (อัมพร จิรภูติกร, 2542 : 113-120)

โรงเรียนชุมชนในอสเตรเลีย

เดือนสิงหาคม 2514 นายอีที เจ็คสัน ผู้อำนวยการแผนกอาชีวศึกษา แห่งรัฐวิคตอเรีย ได้ตอบรับข้อเสนอของคณะกรรมการร่างหลักสูตรการศึกษาสำหรับโรงเรียนเทคนิค ในอันที่จะตั้งโรงเรียนชุมชนหนึ่งขึ้นในโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาสwinเบร์น ข้อเสนอได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายผู้บริหารโรงเรียนสwinเบร์นด้วยดี

โรงเรียนมุ่งหวังจะเปลี่ยนความคิดเห็นของชุมชนอย่างน้อย 4 ประการคือ

1. โรงเรียนในตัวของมันเอง มีขนาดเล็กพอที่จะให้นักเรียนและครุทั้งหมดใช้ประโยชน์ร่วมกันได้ (อย่างทั่วถึง) ในชีวิตการทำงานแต่ละวัน
2. โรงเรียนประสงค์จะดึงเอาพ่อแม่และคนกลุ่มอื่น ๆ ในชุมชนเข้ามาร่วมในโครงการ
3. โรงเรียนมุ่งที่จะให้นักเรียนของตนอยู่ร่วมกับชีวิตในชุมชน และทำให้พวกเขามีความสามารถเรียนรู้ในเมืองแรกเกี่ยวกับโครงสร้างและปฏิบัติการในสังคม
4. โรงเรียนจะต้องการอีกอีกนิดหน่อยให้คนกลุ่มอื่นในชุมชน (ที่ไม่ใช่นักเรียนหรือครุ) สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสินและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของโรงเรียนได้ด้วย

โรงเรียนชุมชนนี้เป็นรูปร่างขึ้นมาจากการทุยกิจของนักการศึกษาหัวก้าวหน้าหลายคนด้วยกัน ตั้งแต่ เอ. เอส. นิลส์ จนถึง อาร์. เอฟ. แมคเคนซี โดยเฉพาะ พอล ภูดแมน และ อีแวน อีลิช รวมทั้งประสบการณ์จากโรงเรียนจำนวนหนึ่งในอเมริกา และสาธารณอาณาจักร โดยเฉพาะโรงเรียนปาร์ดเวลในฟิลลิสเดลเพิร์ อย่างไรก็ได้ ยังไม่มีความพยากรณ์ใด ๆ ที่จะทำให้โรงเรียนที่มีอยู่แล้วสามารถใช้ประโยชน์ไปพร้อม ๆ กับรูปแบบที่แท้จริง ในอันที่จะทำให้โครงการนี้เกิดขึ้นมาด้วยความสนใจ (ในรูปของผลประโยชน์ของแต่ละบุคคล) และความสามารถของพ่อแม่นักเรียน และครุทั้งมวล ภายใต้เจตนาดีดดของทรัพยากรที่พ่อจะหาได้

ข้ออภิปรายอันนำมาซึ่งความคิดในการจัดตั้งโรงเรียนชุมชนขึ้นนั้น อาจสรุปได้ดังนี้

1. นโยบายและความคิดทางการศึกษา ที่แล้ว ๆ มาและที่กำลังเป็นอยู่จำนวนมากสนับสนุนพัฒนาการแห่งการสร้างตัวอาคารแบบทันสมัยให้โดยตั้งแต่ต้นที่ แต่ก็เป็นชุมชนของพวกรากเหง้าที่สุดที่

2. ขนาดอันใหญ่โตของสถาบันการศึกษา มักจะทำให้มีความสัมพันธ์ส่วนตัวมากเท่าที่ควรจะเป็น และมักจำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์หรือระเบียบเป็นทางการไว้จำนวนหนึ่ง บ่อยครั้งที่กฎเกณฑ์เหล่านี้กล้ายเป็นตัวก่อให้เกิดปัญหาความคับข้องใจ และขัดขวางไม่ให้เกิดความเริ่มของงานแห่งความมีระเบียบ อันผ่านกอกลมกลืนอย่างที่หวังกันไว้แต่แรก ยิ่งโรงเรียนประสบ

ความสำเร็จในการเป็นสังคมยุอย ๆ ที่สมบูรณ์ในตัวเองมากเท่าได้ โรงเรียนก็จะเป็นสื่อกลางในการเข้าไป “มีส่วนร่วม” และ “เข้าใจ” โลกแห่งความเป็นจริง (ภายนอกโรงเรียน) น้อยลงเท่านั้น ความเข้าใจกันไม่ได้ระหว่างโลกทัศน์ทั้งสองแบบนี้ จะเกิดขึ้นกับเด็กจำนวนมาก

3. ทางแก้ควรจะเป็นว่ารือทลายความเป็นสถาบันใหญ่ที่สมบูรณ์ในตัวเองลงเสียบ้าง ให้มีเนื้อหาสาระเหลือเฉพาะเท่าที่จำเป็นที่จะเอื้ออำนวยให้โรงเรียนเป็นสถานที่พนับด้วยสรรค์และร่วมมือกันในโครงการของประชาชนทั่วไป

4. สิ่งที่จะตามมาอย่างเกี่ยวพันกัน อันเป็นผลมาจากการเสนอแนะก็คือ การซักจุ่งเด็ก ๆ ให้เข้าหาและคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของชุมชน ในสังคมที่มีความซับซ้อนน้อยกว่าโรงเรียนนั้น เรื่องทำงานของนี้จะเกิดขึ้นเองโดยการสื่อความหมายผ่านทางการดำเนินชีวิตอยู่ภายในชุมชนนั้น ๆ ในสังคมของเรา ความรับผิดชอบอันนี้ได้ถูกมอบหมายให้เป็นภาระโรงเรียนด้วยเหตุผลหลายประการแทนจะไม่มีหน่วยงานอื่นใดอีก ที่เข้ามาร่วมแบ่งเขตความรับผิดชอบอันนี้ร่วมกับสถาบันการศึกษา ข้อเสนอแนะนี้ (คือการจัดตั้งโรงเรียนชุมชน) จะช่วยให้เด็ก ๆ เคลื่อนไหวกันอย่างอิสระกว้างขวางมากขึ้น ภายในชุมชนของเข้า เพื่อว่าเด็ก ๆ จะได้เห็นตัวอย่างและพินิจพิจารณางานอาชีพ สถาบัน กระบวนการ และความสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้อย่างเต็มตา และนำไปประกอบกับความเข้าใจที่กำลังเจริญเติบโตเกี่ยวกับหลักการและแนวความคิดเห็น เมื่อถึงคราวที่ต้องเผชิญกับสังคมและเทคนิควิทยาการทั้งหลาย และสามารถพูดคุยกับกันประสบการณ์ของตนกับเด็กคนอื่น ๆ รวมกับผู้ใหญ่ผู้สูงอายุได้

5. ผลพลอยได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ อาจทำให้บุคคลอื่น (อย่างน้อยก็พ่อแม่ทั้งหลาย) ยอมรับความผิดชอบอันนี้กันมากขึ้นกว่าที่แล้ว ๆ มา

6. จุดมุ่งหมายของโรงเรียนชุมชนก็คือส่งเสริมความสัมพันธ์อย่างมีชีวิตชีวาระหว่างโรงเรียนกับชุมชนให้กระชับเกลียวแน่นแฟ้น และเกื้อหนุนให้กลุ่มชนและหน่วยงานนอกโรงเรียนเข้ามายืนทบทวนในแวดวงของการศึกษาให้มากเท่าที่เป็นได้ มีความสัมพันธ์ส่วนตัวมากขึ้น และเป็นทางการน้อยลง รวมทั้งให้เด็กรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน

7. ข้อเสนอให้จัดตั้งโรงเรียนชุมชนเพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ ส่วนมากจะเป็นการจัดสรรทรัพยากรใหม่นั่นเอง (หมายถึงใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่ให้เหมาะสมมากขึ้น ให้ได้ประโยชน์ส่วนรวมมากขึ้น)

8. โรงเรียนชุมชนสามารถประยุกต์ประยุกต์ได้มากกว่าธรรมชาติทั่วไป การมีขนาดเล็กลงทำให้สามารถลดจำนวนบุคลากรที่ทำงานประจำลงมาได้จำนวนหนึ่ง การสร้างอาคารใหญ่โตหรูหราแบบล้ำยุคจะไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การสอนอาจใช้ร่วมกับสิ่งที่มีอยู่แล้วในชุมชนได้ เช่น ศาลาเก็บพานิช สถานแสดงศิลปกรรม ห้องสมุด ฯลฯ

เพราะสิ่งเหล่านี้ตามปกติใช้ประโยชน์ในระดับต่ำเกินไปอยู่แล้ว ในทำนองเดียวกันประชาชนในชุมชนก็จะสามารถใช้ประโยชน์จากหลายสิ่งหลายอย่างที่โรงเรียนมีอยู่แล้วได้ เช่นเดียวกัน เป็นการถ้อยที่ถ้อยอาศัยดีกว่าเก็บไว้เฉย ๆ ในวันสุดสัปดาห์ หรือว่าเวลาหยุดภาคเรียนนาน ๆ

หลักสูตรการศึกษา

หลักสูตรการศึกษายังคงได้รับอิทธิพลอย่างมากจากแผนกศึกษาธิการแห่งรัฐวิคตอเรีย (อาจเป็นเพราะเพิ่งเริ่มงานก็เป็นได้) ยังไม่มีความแตกต่างที่หนึ่งโรงเรียนธรรมชาติเท่าใดนัก แม้กระนั้นก็เห็นได้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างไปในทางที่พึงปรารถนามากขึ้น การเรียนการสอนส่วนมากได้เน้นให้เกิดความคิดเชิงสร้างสรรค์โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ วิชาที่สอนทุก ๆ วิชา เด็ก ๆ สามารถเข้าเรียนได้โดยไม่มีขีดจำกัดในเรื่องอายุหรือชั้นเรียนมาก algun นิการศึกษาทั่วไปควบคู่ไปกับวิชาการเรียนสามัญด้วย มีการศึกษาเกี่ยวกับวนิชัยและอภิปรายเรื่องสังคมศาสตร์ มีการแบ่งกลุ่มสนทนาถึงปัญหาเหตุการณ์ปัจจุบัน บางวิชาเรียนรวดเดียวจบ ในไม่กี่สัปดาห์ บางวิชาถูกเรียนติดต่อกันทั้งปี เช่น วิชาสามัญใหม่ เป็นต้น กิจกรรมทั่วไปอย่างเช่น การแบ่งกลุ่มสนทนา มีสัปดาห์ละครร้อง การทดสอบความรู้มีสำหรับนักเรียนทุกคน แม้ว่าจะนักเรียนบางคนอาจแสดงความจำแนกไม่อายกได้ “เครดิต” ก็ตาม

ครุภั้ง ๕ คน แยกกันไปเป็นที่ปรึกษานิแต่ละกลุ่ม นักเรียนเป็นผู้ร่วมโครงการเองว่า จะเรียนเรื่องอะไรบ้าง ภายใต้การแนะนำของครุที่ปรึกษา ความก้าวหน้าอีกประการหนึ่งที่เห็นได้ คือการเสนอแนะของประสบการณ์ในการทำงานในชุมชนให้แก่นักเรียน

ทุก ๆ บ่ายวันหนึ่งในแต่ละสัปดาห์ เป็นเวลาของการเล่นกีฬาและกิจกรรมคลายอาณัติ ต่าง ๆ เช่น ยกน้ำหนัก เล่นกอล์ฟ ว่ายน้ำ ฯลฯ (ตามสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน) ในวันสุดสัปดาห์มักมีโครงการออกไปตั้งค่ายพักแรมเป็นกลุ่ม ซึ่งบางครั้งไปพร้อมกันทั้งโรงเรียน นักเรียนและครุจะช่วยกันตกแต่งอาคารสถานที่เสมอ ๆ มีการพูดปะกับผู้ใหญ่ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการทำงานของโรงเรียนชุมชน เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพราะเป็นผู้มีความสำคัญในการผลักดันให้โรงเรียนในชุมชนนี้พัฒนาไปสู่จุดหมายที่ได้วางเอาไว้ โดยการคิด การพูด การวางแผน การกระทำ และการตัดสินใจ

การบริหารโรงเรียน

โดยรูปแบบในหลักการโรงเรียนชุมชนสวินเบิร์น อยู่ภายใต้การควบคุมของฝ่ายบริหารโรงเรียนมัธยม (อาชีวสวินเบิร์น) แต่ในทางปฏิบัติมีความเป็นอยู่อิสระอยู่ไม่น้อย โดยพฤตินัยในการเลี้นความจำเป็นในการพัฒนาให้มีกฎเกณฑ์ที่ยืดหยุ่นได้คณาครุภั้ง ๕ คน มีความร่วมรับ

ผิดชอบการงานภายใน โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวข้องกับการสอนของเขาร้อยตรอง และในการช่วยเหลือแนะนำนักเรียน 20 คน ในแต่ละกลุ่ม กฎ ระเบียบ ในเรื่องอื่น ไม่ว่าจะเสนอโดยครูหรือนักเรียนก็ตาม จะต้องเข้าสู่การประชุมร่วมของนักเรียนและครูทั้งหมด เพื่อขอความเห็นชอบของส่วนรวมก่อนที่จะประกาศใช้นังค์กับเป็นการสร้างความคุ้นเคยและเสริมสร้างความเลื่อมใสครั้งท่านในระบบประชาธิปไตย

ระเบียบข้อนังค์ที่กำหนดนี้อยู่ ๓ ประเภท คือ

1. ข้อดกลงในการใช้อาหารสถานที่เล็ก ๆ น้อย ๆ

2. ข้อกำหนดในการมาเรียน นักเรียนต้องแสดงความจำแนกว่า จะเข้าเรียนวิชาอะไรบ้าง และถ้าจะขาดเรียนจะต้องเขียนใบลา พร้อมด้วยลายเซ็นของพ่อแม่ เมื่อเวลา มาเรียนตามเดิม การออกนอกโรงเรียนในระหว่างวันจะต้องจดบันทึกไว้ล่วงหน้า ในสมุดที่มีไว้เพื่อการนี้โดย เนพะว่าจะไปเพื่ออะไร และแจ้งกำหนดเวลาไว้ด้วย

3. ข้อกำหนดประเภทที่ ๓ ซึ่งเป็นผลมาจากการอภิปรายในที่ประชุม และลงมติตัวย เสียงส่วนใหญ่ ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมในอาคารเรียน และการเข้าชั้นเรียนเป็นสำคัญ ตัวอย่างเช่น กฎข้อหนึ่งกำหนดว่าเมื่อนักเรียนคนใดตกลงใจจะทำโครงการอะไรบ้าง แล้วควร ทำให้สำเร็จภายใต้การแนะนำของครูที่ปรึกษา เป็นต้น มีหลายเรื่องเหมือนกันที่มีการประชุม ถกเถียงกันแล้วตัดสินอะไรมีได้ เรื่องเหล่านี้จะถูกปล่อยทิ้งไว้ เช่นนั้น ครุทั้ง ๕ คนจะไม่ถือสิทธิ์ ตัดสินความเอง

เมื่อครั้งเปิดเรียนใหม่ได้ตกลงกันในที่ประชุมพ่อแม่ของนักเรียนทั้งหมดว่า การ ปักครื่งในโรงเรียนจะอนุโลมใช้ชั่นนี้ไปก่อน จนกว่าโรงเรียนจะมีฐานะเป็นหลักฐานมั่นคง จน กระทั้งเทอมแรกของการเรียนการสอนผ่านไป จึงได้มีการประชุมบรรดาพ่อแม่ ครู และนักเรียน ทั้งหมดอีกรัง เพื่อร่วมนโยบายการปักครื่งของโรงเรียนอย่างเป็นหลักเป็นฐานอย่างถาวรสืบต่อ การอภิปรายยังไม่สิ้นสุด ผลของการอภิปรายจะต้องเสนอขอความเห็นชอบจากที่ประชุมของคน ทั้งสามกลุ่มอีกรังก่อนที่จะประกาศใช้

บ้าน ชุมชน และโรงเรียน

สาระสำคัญประการหนึ่งของแนวความคิดเรื่องโรงเรียนชุมชน ก็คือการเน้นที่การมี ส่วนร่วมของพ่อแม่ของนักเรียนทั้งหมด การติดต่อสื่อสารส่วนใหญ่ระหว่างบ้านกับโรงเรียนดำเนินไป ในรูปของใบแจ้งข่าวสาร Newsletters ครูออกไปเยี่ยมบ้านในบางครั้ง และการเชญพ่อแม่มา สนทนากับโรงเรียนในบางโอกาส

คุณพ่อคุณแม่ส่วนมากต่างรู้สึกชื่นชมในโรงเรียนชุมชนนี้มาก และได้อาสาสมัครมาช่วยงานโรงเรียนอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย กล่าวได้ว่าความร่วมมือซึ่งกันและกันภายในชุมชนได้ก้าวไปไกลถึงระดับที่น่าพอใจ นักเรียนในชุมชนแห่งนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวกใช้อย่างสนับสนุนอีกด้วย ห้องแสดงศิลปะ ห้องสมุด โรงงาน โรงชั่อมรถ ความก้าวหน้าส่วนหนึ่งได้ดำเนินไปถึงขั้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนด้วย นักเรียนส่วนหนึ่งเรียนวิชาเกี่ยวกับสารเคมีที่เป็นสิ่งทำให้สิ่งแวดล้อมเน่าเสียรอน ๆ บริเวณ ซอว์ รอร์น และตามโรงเรียนอนุบาลในบริเวณใกล้เคียง นักเรียนอีกกลุ่มนึงเรียนวิชาเกี่ยวกับการรักษาโรค สัตว์เลี้ยง นักเรียนจะไปเยี่ยมชมสถานบ้าน ศิลปกรรม พิพิธภัณฑ์ สถาการปัตยกรรมแห่งรัฐ ศาลสูติธรรม และสาธารณสถานอื่น ๆ เป็นประจำ นอกจากนั้นยังมีโครงการให้นักเรียนออกไปช่วยงานต่าง ๆ ในชุมชนมากขึ้น เช่น ช่วยงานบ้านของคนสูงอายุที่ปลดเกษียณแล้ว ช่วยสร้างความบันเทิง (ร้องเพลง เล่นละคร) ให้เด็กนักเรียนอนุบาลหรือตามโรงพยาบาล ช่วยงานบริหารบ้านอย่างของชุมชน และเรียกร้องให้มีการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการสังคมให้ดีมากขึ้น โรงเรียนรับเป็นศูนย์ให้คำปรึกษาทางการศึกษาทั่วไปแก่ประชาชนด้วย

มีปัญหานางประการเกี่ยวกับการเดินทางติดต่อทรัพยากรต่าง ๆ ก็อยู่ภายในระยะทางสามารถเดินทางไปถึงได้อย่างสบาย แต่มีบางอย่างที่ต้องเดินทางไปค่อนข้างไกล พ่อแม่และครูมีรถส่วนตัวใช้อยู่จำนวนหนึ่ง และทางโรงเรียนพยายามให้เด็กได้รับโอกาสที่เปลี่ยนกัน โดยการเช่ารถไมโครบัสคันหนึ่งเป็นประจำ หากจำเป็นต้องเดินทางไปรถไฟ หรือรถราง ทางโรงเรียนจะเป็นผู้ออกค่าโดยสารให้ ทางออกสำหรับปัญหานี้ที่ดีกว่านี้ยังคันไม่พบแต่ก็เป็นเรื่องที่กำลังขบคิดกันอย่างหนัก โดยคณะกรรมการร่วมระหว่างครู นักเรียน และพ่อแม่

เป็นที่หวังว่าการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดซึ่งกันและกัน ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน สวนเมร์นี้ได้ลงราก ตั้งอยู่ได้อย่างเป็นหลักฐานมั่นคงแล้ว (ชลิต แนวพนิช, 2516 : 26-29)

โรงเรียนชุมชนในได้หัวน้ำ

โรงเรียนชุมชนในได้หัวน้ำ คือโรงเรียนซึ่งทำงานร่วมกับชุมชน เพื่อช่วยสร้างสรรค์ชุมชนนั้นให้ดีขึ้น และในขณะเดียวกันก็ช่วยปรับปรุงให้โรงเรียนดีขึ้นด้วย

การจัดตั้งโรงเรียนชุมชนในได้หัวน้ำ เริ่มเมื่อปี พ.ศ. 2493 จัดเป็นโรงเรียนทดลอง Pilot Schools มีคณะกรรมการผู้แทน Joint Committee

ขนาดของโรงเรียนตั้งแต่นักเรียน 263-2,030 คน และครุตั้งแต่ 15 ถึง 75 คน แหล่งเงินอุดหนุนได้มาจากการส่วนท้องถิ่น สถาจังหวัด และเงินช่วยจากประเทศสหรัฐอเมริกา หลักการเลือกโรงเรียนทดลองขึ้นอยู่กับความสนใจและความสนับสนุนของส่วนท้องถิ่น

โครงการโรงเรียนชุมชนจัดขึ้นเพื่อ

1. จัดการศึกษาในด้านที่จะให้เด็กและเยาวชนได้ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของตนในชนบทให้ดีขึ้น และลดอัตราการย้ายเข้าไปอยู่ในเมือง

2. ให้การศึกษาในด้านวิชาชีพที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กจำนวนมากในชุมชนที่ไม่สามารถศึกษาต่อไป หรือผู้ที่ไม่สามารถสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อไป

3. ให้การฝึกอบรมในทางปฏิบัติที่จำเป็นสำหรับนักเรียน และเด็กพันวัยเรียน ให้เขาได้มีอาชีพที่จะเข้าทำงานได้ เพิ่มพูนรายได้ เพิ่มผลผลิต ปรับปรุงวิธีการเกษตร ส่งเสริมสุขอนามัย การพัฒนา การอ่านออกเขียนได้ พื้นฐานทางการศึกษา การเป็นพลเมืองดี และการเป็นผู้ให้力 ที่ดีต่อไป

ลักษณะสำคัญของโรงเรียนชุมชน

1. เป็นศูนย์ของชุมชน โรงเรียนชุมชนจะเป็นศูนย์ซึ่งเด็กและผู้ใหญ่ภายในชุมชนร่วมกันทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือและแนะนำของครูผู้ชำนาญงาน ผู้มีความรู้ทางด้านวิชาชีพต่าง ๆ และประชาชนในท้องถิ่นได้ร่วมกัน

ก. มีโอกาสศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ

ข. จัดฝึกอบรมความรู้ใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปในชุมชนตามความเปลี่ยนแปลงทางอุตสาหกรรม

ค. ใช้เครื่องมือเครื่องใช้ในโรงเรียนให้เป็นประโยชน์ เช่น จักรยานผ้า พิมพ์ดีด โรงฝึกงาน หอประชุม และเครื่องมือการกีฬาและดนตรีเหล่านี้ เป็นต้น

ง. พัฒนาชุมชนให้ไม่เฉพาะแต่ในด้านภาคยนตร์ ดนตรี หรือกีฬา แต่ยังได้มีกิจกรรมที่มีประโยชน์ร่วมกัน

2. เป็นศูนย์บริการของชุมชน โรงเรียนชุมชนจะต้องเน้นหนักในด้านบริการ เพื่อปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของชุมชน ซึ่งจะสำเร็จได้โดย

ก. นักเรียนหรือผู้ปกครองศึกษาความต้องการ และปัญหาของชุมชน โดยวิธีการสำรวจหรือวิธีการอื่น ๆ เสริจแล้วนำสิ่งเหล่านั้นมาอภิปรายเพื่อดำเนินงานต่อไป

ข. เยาวชนและผู้ใหญ่ร่วมกันพิจารณาปัญหา เสนอวิธีการแก้ไขและดำเนินการตามโครงการ ซึ่งได้ร่วมกันสร้างขึ้นเพื่อสนองความต้องการต่าง ๆ ของชุมชน

3. หลักสูตรของโรงเรียนชุมชนจัดเป็นแบบให้ชุมชนเป็นจุดศูนย์กลาง หลักสูตรของโรงเรียนจะต้องยึดหยุ่นได้ และจัดเตรียมไว้เพื่อ

ก. ศึกษาถึงความต้องการพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพยากรต่าง ๆ ของชุมชน

ข. ปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพการณ์และปัญหาของท้องถิ่น

ก. ใช้วิทยากรในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ในการศึกษา

ง. จัดกระบวนการวิชาใหม่ ๆ ที่ห้องถิ่นต้องการ เช่น การฝึกปฏิบัติในเรื่องอุตสาหกรรมศิลปะ คหกรรมศาสตร์ ธุรกิจ และเกษตรกรรม

ช. การจัดกระบวนการวิชาอื่น ๆ ตามความเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน เช่น สังคมศาสตร์ ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ วิชาช่าง การอนามัยโภชนาการ การบริบาลอาหาร การเป็นผลเมืองดี การศึกษาผู้ใหญ่ ฯลฯ

ฉ. การปรับปรุงวิธีการใหม่ ๆ ในการสอนให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยา การศึกษาสมัยใหม่

4. จัดบริการด้านการแนะแนวและการให้การปรึกษา โรงเรียนชุมชน ควรจะมีบริการด้านการแนะแนว และการให้การปรึกษาแนะนำแก่นักเรียนและเด็กในวัยเรียนเพื่อให้เด็กเหล่านั้นได้รู้แนวทางของตน และรับทราบเกี่ยวกับแนวทางการศึกษาต่อและการอาชีพ เพื่อจะได้ตัดสินใจเลือกได้ถูกต้อง

5. การจัดบริหารงานในโรงเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดโรงเรียนชุมชน การบริหารงานที่ดีของโรงเรียนชุมชนก็คือ การจัดให้แนวทางการบริหารงานในโรงเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ กล่าวคือ

ก. จัดการบริหารงานให้เหมาะสมกับความต้องการของชุมชน และในแนวทางที่โรงเรียนจะปฏิบัติได้ เช่น การจัดการศึกษาให้เพียงพอ กับจำนวนเด็กในชุมชนที่เพิ่มขึ้น ให้ทุกคนได้มีโอกาสเข้าเรียน และจัดให้การศึกษาเท่าเทียมกันโดยครอบคลุมไปถึงการจัดการศึกษาต่อสำหรับเด็กที่พัฒนาไปแล้ว

ข. การจัดช่วยเหลือชุมชนในรูปของคณะกรรมการ ซึ่งคณะกรรมการนี้ควรจะเป็นตัวแทนของประชาชนในชุมชนนั้น

ก. จัดให้มีโครงการปรับปรุงโรงเรียน การเงิน และวัสดุครุภัณฑ์ต่าง ๆ

ง. การบริหารงานของโรงเรียน ควรจะให้มีการร่วมมือกับองค์การอื่น ๆ เช่น กลุ่มชาวนา สมาคมสตรี ฯลฯ โดยการทำงานร่วมกัน ในอันที่จะปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของชุมชน เช่น ในบางโอกาสโรงเรียนอาจจะคิดโครงการอะไรใหม่ ๆ ขึ้นมา หรือในบางครั้งก็เป็นการช่วยเหลือองค์การอื่น ๆ และในบางโอกาสก็อาจจะเป็นผู้ประสานงาน

๖. โรงเรียนชุมชนเน้นในเรื่องขบวนการทำงานร่วมกัน การจัดโรงเรียนชุมชนอาจแตกต่างออกไปตามลักษณะของชุมชน โรงเรียนชุมชนเป็นกำลังสำคัญอันหนึ่งในการที่จะช่วยแก้ไขปัญหาของชุมชน และเพื่อสนับสนุนความต้องการของแต่ละบุคคลด้วยเป้าหมายที่สำคัญคือ การปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของทุก ๆ คน การจัดนี้จะต้องเป็นแบบ 2 ทาง (Two Way) คือ

ก. จากประชาชนในท้องถิ่น ด้วยการให้ความร่วมมือกับองค์กรรัฐบาลต่าง ๆ

ข. จากรัฐบาล ด้วยการอนุมายโครงการ การกระตุ้น การสนับสนุนให้แก่กลุ่มชนในท้องถิ่น ในฐานะที่ท้องถิ่นไม่อาจจะช่วยด้วยตนเองได้

๗. โรงเรียนชุมชนจะต้องร่วมมือกับองค์การอื่น ลักษณะที่สำคัญของการร่วมมือซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นการทำงานร่วมกันเพื่อชุมชนนั้น ๆ

ปัจจุบันนี้การพัฒนาโรงเรียนชุมชนในประเทศไทยได้ดำเนินงานไปอย่างรุดหน้าและประสบความสำเร็จในการดำเนินงานเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งทั้งนี้ก็เนื่องมาจากการร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนและชุมชนที่ได้ร่วมมือกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงไปด้วยดี (ระพี นามแฝง), 2511 : 8-9)

โรงเรียนชุมชนในประเทศไทยปีปัจจุบัน

โรงเรียนชุมชนในประเทศไทยปีปัจจุบัน ได้เริ่มต้นมานานนับเป็นร้อยปีแล้ว คือตั้งแต่ ค.ศ. 1837 ซึ่งในสมัยนั้นประเทศไทยปีปัจจุบันได้มีวินธุรุขท่านหนึ่ง ชื่อ ริชาล (Rizal) ได้เป็นผู้นำทางเพื่อให้โรงเรียนกับชุมชนมีส่วนช่วยกันในการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นให้ดีขึ้น โดยใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลาง ริชาล ได้เริ่มงานโรงเรียนชุมชนขึ้นเป็นครั้งแรกที่จังหวัดดาปitan โดยริชาลได้ใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่ความรู้ ความรักชาติหน้าที่พลเมือง การอาชีพ เป็นต้น

นอกจากริชาลจะให้มีการสอนหนังสือตามปกติในโรงเรียนดาปitan แล้ว ยังให้โรงเรียนมีหน้าที่อื่น ๆ อีกเช่น

- เป็นแหล่งเผยแพร่ความรู้และข่าวสารบ้านเมือง
- เป็นที่รวมกิจกรรมส่วนรวมของประชาชน
- แนะนำการทำนาหากินให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น
- การสุขาภิบาลท้องถิ่น แนะนำให้ประชาชนรู้จักอยู่ดีกินดี รักษาสุขภาพและปฏิบัติตนให้ถูกสุขลักษณะ

ริชาลได้พยายามถ่ายทอดความรู้ในด้านต่าง ๆ ให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ทราบ โดยผ่านทางโรงเรียน ซึ่งบัดนี้โรงเรียนนี้ได้ชื่อว่าเป็นโรงเรียนชุมชน

เมื่อปี ค.ศ. 1946 ที่เมืองอโลโลอิโล Illoilo ได้มีการจัดการทดลองเกี่ยวกับโรงเรียนชุมชนอย่างเป็นล้ำเป็นสัน และได้มีการเผยแพร่วิธีการจัดการเกี่ยวกับโรงเรียนชุมชนไปยังหัวเมืองหลายแห่ง ตั้งแต่ ค.ศ. 1946 ครั้นในปี ค.ศ. 1954 รัฐสภาของประเทศไทยปีปัจจุบันได้มีการรับรองหลักการของโรงเรียนชุมชนเป็นครั้งแรก และได้จัดตั้ง The National Community School Training Center ขึ้น เพื่อฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และครูเพื่อการนี้โดยตรง ต่อมาอีกปีหนึ่ง ประธานาธิบดีแม็กไชไซ เกิดสนใจและได้มีส่วนวางแผนฐานะโรงเรียนชุมชนขึ้น และในโครงการนี้โรงเรียนชุมชนก็มีบทบาทสำคัญเป็นที่รู้จักกันทั่วไป

โรงเรียนชุมชนในประเทศไทยปีปัจจุบัน ส่วนใหญ่จัดการศึกษามีแนวโน้มเนื่องในประเทศสหรัฐอเมริกา โรงเรียนไม่ได้มีหน้าที่แต่จะให้มีการศึกษาแก่เด็กอย่างเดียว ยังให้การศึกษาแก่ผู้ใหญ่ผู้ที่มีปัญหาในการประกอบอาชีพและยังต้องติดต่อประสานงานกับองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อทางการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนให้ดีขึ้นตามสภาวะของท้องถิ่น และเพื่อให้สอดคล้องกับปรัชญาและจุดมุ่งหมายของโรงเรียนชุมชนที่กล่าวว่า “เป็นโรงเรียนของ

ชุมชนเพื่อชุมชนโดยชุมชน” ดังนั้นโรงเรียนแบบนี้จึงเป็นโรงเรียนที่ทำหน้าที่คัดเลือกเป็นศูนย์กลางของประชาชน เป็นแหล่งเผยแพร่วิชาการ เผยแพร่วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้น โรงเรียนย่อมมีบทบาทสำคัญมาก

ครูโรงเรียนชุมชน นอกจากระมัดระวังเรื่องความปลอดภัยแล้ว ยังมีหน้าที่ให้คำปรึกษาหารือแก่ประชาชนเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของประชาชนในชุมชนนั้น ๆ อีกด้วย ครูพยาบาลที่จะใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในห้องถินเพื่อประโยชน์ในการสอน และพยาบาลดึงชุมชนเข้ามาสู่โรงเรียน และในขณะเดียวกันก็ต้องนำโรงเรียนเข้าไปสู่ชุมชนด้วยเหมือนกันเพื่อเป็นการเชื่อมโยงโรงเรียนและชุมชนเข้าด้วยกัน เวลาโรงเรียนมีกิจกรรมอะไรก็จะเชิญผู้ปกครองและประชาชนในชุมชนนั้นเข้ามาร่วมด้วย เช่น โรงเรียนจัดนิทรรศการ หรือวันรับประกาศนียบัตรของนักเรียน เป็นต้น

ความเคลื่อนไหวทางการศึกษาตามโครงการโรงเรียนชุมชนนี้ มีส่วนช่วยทำให้ประชาชนเกิดความสนใจ และร่วมมือในการพัฒนาห้องถินของตนอย่างจริงจัง ยิ่งกว่านั้น โรงเรียนชุมชนยังมีส่วนช่วยกระตุ้นให้องค์การและกลุ่มชนต่าง ๆ หันมาสนใจเรื่องสวัสดิการของชาวชนบทมากขึ้น มีความสนใจเกี่ยวกับปัญหานบท ซึ่งสิ่งนี้ทำให้ช่วยผลักดันให้เกิดโครงการพัฒนาเศรษฐกิจให้เหมาะสมในห้องถิน

ในปี 1948 กระทรวงศึกษาริการของประเทศไทย หันมาสนใจในเรื่องโรงเรียนชุมชนมาก เพราะการที่จะปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนจะสำเร็จได้ด้วยการดำเนินการในชุมชน โรงเรียนย่อมเป็นตัวกลางที่มีความสำคัญมาก และโรงเรียนจะเป็นตัวกลางที่ดีนั้นจะต้องเป็นโรงเรียนแบบที่ใช้เป็นศูนย์ของชุมชน หรือที่เรียกว่าโรงเรียนชุมชน

ผลสำเร็จในการจัดการศึกษาเกี่ยวกับโรงเรียนชุมชนของประเทศไทยปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้ 3 ประการใหญ่ ๆ คือ

1. ผลที่เกิดทางโรงเรียน

1.1 โรงเรียนได้ติดต่อใกล้ชิดกับทางครอบครัวผู้ปกครองเด็กและชุมชน ทำให้ครูกับเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถินมีความเข้าใจแก่กันและกันดีกว่าที่เป็นมาก่อน

1.2 โรงเรียนมีผลิตผลหรือสิ่งของอันเกิดจากศึกษาวิชาอาชีพมากขึ้นในขนาดพอจำหน่ายให้นักเรียนมีรายได้เพิ่มขึ้น

1.3 โรงเรียนมีอิสระต่อการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร

1.4 ความเป็นไปภายใต้กฎหมายในโรงเรียนเป็นแบบประชาธิปไตย

2. ผลที่เกิดแก่เด็กและครอบครัว

2.1 ส่งเสริมความคิดริเริ่ม รู้จักประกอบการงานส่วนรวม นักเรียนได้ใช้กำลัง ปัญญา ความสามารถอุปกรณ์ใช้ประโยชน์ในทางที่สมควรแก่วัยและฐานะ

2.2 นักเรียนช่วยงานทางบ้านได้ดีขึ้น ในทางตรงกันข้ามทางบ้านก็มีส่วนร่วม ต่อการศึกษาของเด็กในโรงเรียนด้วย

3. ผลที่เกิดแก่ส่วนรวม

3.1 จากการที่ได้จัดโรงเรียนแนวใหม่ หรือโรงเรียนชุมชนนี้ ระดับประถมศึกษามี ผลสะท้อนในด้านการศึกษามัธยมด้วยอย่างแน่นชัด ทั้งเป็นการส่งเสริมให้เด็กที่ผ่านไปถึงชั้น มัธยมศึกษานั้นมีคุณภาพดีขึ้น และเป็นวิธีที่ประหยัดด้วย

3.2 ลดจำนวนเยาวชนที่ประพฤติดурถเป็นคนพาลเกเรลงได้

3.3 โรงเรียนได้รับการรับรองว่าเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาชุมชน

3.4 งานสุขาภิบาล อนามัย ในหมู่บ้านดีขึ้นจนเห็นได้ชัด ทำให้ชีวิตครอบครัวมี ความสุขยิ่งขึ้น

3.5 เป็นการช่วยเพิ่มผลิตผลทางเกษตรของครอบครัว ช่วยให้มีปริมาณอาหาร สำหรับครอบครัวสูงขึ้น

3.6 หลังจากได้มีโครงการโรงเรียนชุมชนขึ้นแล้ว เด็กนักเรียน ครู และสมาคมเพื่อ การศึกษาในหมู่บ้าน ได้ช่วยให้มีโครงการสอนหนังสือแก่ผู้ใหญ่ pragya ผลว่าจำนวนคนรู้ หนังสือเพิ่มขึ้นเป็นที่น่าพอใจ

ปัจจุบันนี้การดำเนินการเกี่ยวกับโรงเรียนชุมชนในประเทศไทยเป็นสีเขียว ประสบผล สำเร็จเป็นอย่างมาก ทั้งโรงเรียนและชุมชนได้ให้ความร่วมมือกันอย่างดี ซึ่งทำให้การพัฒนา ท้องถิ่นในประเทศเจริญก้าวหน้าไปด้วย ซึ่งทั้งนี้นับว่าเป็นความสำเร็จในการจัดการศึกษาในด้าน โรงเรียนชุมชนจนเป็นที่ยอมรับของประเทศอื่น ๆ (มงคล ศรีไพรวรรรณ, 2515 : 312-342)

โรงเรียนชุมชนในประเทศเกาหลี

โรงเรียนชุมชนในเกาหลี เป็นโรงเรียนที่จัดทั้งการสอนให้เด็กในโรงเรียนและจัดการศึกษาให้ผู้ใหญ่ด้วย โรงเรียนชุมชน ในประเทศเกาหลีมีหลายแห่งด้วยกันที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ต่อไปนี้จึงขอยกตัวอย่างโรงเรียนชุมชน Hwa Dak Community Elementary School ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอ Yungcheon จังหวัด Kyong Puk อำเภอห้ามห้าม ห่างจาก Seoul ไปทางใต้ประมาณ 330 กม. โรงเรียนนี้จัดเป็นโรงเรียนชุมชนในท้องถิ่นกันดารที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้มีจำนวนนักเรียนประมาณ 800 คน ห้องเรียน 12 ห้อง ครุ 14 คน รวมทั้งครูใหญ่และผู้ช่วยครูใหญ่ มีสวนแอปเปิลจำนวน 109 ต้น ทำรายได้ให้โรงเรียนมากพอควร นอกจากรายได้จากการเลี้ยงหมู ไก่ กระต่าย และผึ้งอีก เงินที่ลงทุนครั้งแรก ทางอำเภอได้ให้ยืมมาเมื่อมีรายได้ก็ใช้คืนให้แก่อำเภอ เพื่ออำเภอจะได้ให้โรงเรียนอื่นยืมหมุนเวียนต่อไป หากโรงเรียนได้ใช้เงินรายได้จากการเกษตรจ้างคนงานไว้ 2 คน สำหรับทำสวนแอปเปิล และเลี้ยงสัตว์ลดลงจนจัดการนำไปขาย ส่วนผลกำไรได้ใช้จ่ายไปในเรื่องการปรับปรุงส่งเสริมการศึกษา เช่น ในด้านห้องสมุดของโรงเรียน ห้องสมุดประจำหมู่บ้าน อุปกรณ์การสอน เครื่องกีฬา สนามเด็กเล่นประจำหมู่บ้าน ฯลฯ และช่วยเหลือนักเรียนยากจน โดยให้เครื่องเรียนพิเศษ และยกเว้นการเก็บค่าบำรุงต่าง ๆ กิจกรรมทำเงินเดิมที่เดิมของโรงเรียนไม่กระบวนการเรียนของเด็กแต่กลับเป็นส่วนหนึ่งของการให้การศึกษา โครงการของโรงเรียนนี้เน้นนักปั่นในเรื่องเกษตรและการพัฒนาชุมชน มีครุฑ์ที่เก่งด้านเกษตร ซึ่งนอกจากจะสอนนักเรียนแล้วยังสอนประชาชนในท้องถิ่นอีกด้วย ในรูปของการศึกษาผู้ใหญ่ มีนักศึกษาผู้ใหญ่ 118 คน วิชาที่สอนได้แก่เกษตร คหกรรมศาสตร์ การอนามัย และการวางแผนครอบครัว (กมล คิรุกมล, 2515 : 13-14) กระทรวงศึกษาธิการถือว่าโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนชุมชนตัวอย่างที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้

ตลอดช่วงทศวรรษ 1960 และ 1970 นโยบายรัฐบาลที่มุ่งเน้นการพัฒนาได้เน้นการพัฒนาชุมชนและความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้ การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องของเกาหลีจึงอยู่ใน “ระบบการเติบโต” ซึ่งในระยะเวลาดังกล่าวได้มีการขยายและกระจายการจัดการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง 3 ประเภท คือ เพื่อรักษาทรัพยากรม努ย์ ช่วยพัฒนาชุมชน และเสริมการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องในช่วงสองทศวรรษดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายร่วมกันในด้าน “รายได้สูงขึ้น” “ผลผลิตดีขึ้น” และ “ทักษะการทำงานระดับสูงขึ้น” แม้แต่ในสาขางานการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อเสริมการศึกษาในระบบโรงเรียนก็ได้เน้นให้สถานที่ทำการศึกษาฝึกอบรมกำลังแรงงานในอนาคต เช่น โรงเรียนที่จัดร่วมกับภาคอุตสาหกรรม สถาบันวิชาชีพเอกชน และโรงเรียนกีฬาวิชาชีพ

หลังจากช่วงเวลาดังกล่าวมีซึ่งการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนและกำลังแรงงานเพื่ออำนวยประโยชน์แก่นโยบายทางเศรษฐกิจสังคมที่มุ่งเน้นการพัฒนาของรัฐบาล การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องของเกษตรกรรมก็มาถึงยุคของการเปลี่ยนรูปและการเปลี่ยนแปลงอย่างฉบับพลันระหว่างทศวรรษ 1980 เมื่อได้มีการวางแผนโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายและสถาบันแล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่สามของการพัฒนาเรียกว่า “ช่วงการขยายตัวและเจริญรุ่งเรือง” การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องในภาคสามารถบรรลุผลสำเร็จในด้านความก้าวหน้าและความเดินต่อ โดยมีการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง pragmatics หลากหลายประเภท เช่น “การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อเวลาว่างและวัฒนธรรม” “การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมความเป็นพลเมือง” และ “การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อกำลังแรงงาน” ซึ่งรวมอยู่ในโครงการฝึกอบรมในระหว่างประจำการ โดยบริษัทธุรกิจและโครงการฝึกอบรมเพื่อเติมโดยหน่วยงานรัฐบาล

การวิเคราะห์จำแนกประเภทเพื่อกำหนดแนวโน้มในการพัฒนาและความเปลี่ยนแปลง สำหรับแต่ละประเภทอย พบว่าการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อขัดการไม่รู้หนังสือ และเพื่อส่งเสริมการศึกษานั้นพื้นฐานของประชาชนได้รับการจัดลำดับความสำคัญไว้เป็นลำดับแรกระหว่างทศวรรษ 1970 หยุดชะงักลงระหว่างทศวรรษ 1960 และ 1970 และกลับมาปรากฏตัวอีกรังในฐานะเป็น “ขบวนการส่งเสริมการรู้หนังสือแบบเบ็ดเสร็จ” ซึ่งเป็นแนวโน้มใหม่ของการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องสำหรับผู้ที่ขาดทักษะชีวิตขั้นพื้นฐานและมีโอกาสทางการศึกษาค่อนข้างน้อย

การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาชุมชนและความรับรู้ของสังคม นับว่ามีความสำคัญตลอดช่วงสามทศวรรษ คือ 1950 1960 และ 1970 โดยมีบทบาทสำคัญในการยกระดับความสำนึกของประชาชนในเรื่องการพัฒนาชุมชน ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ และความเข้มในการพัฒนาตามนโยบายสร้างความทันสมัยของรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ในระหว่างทศวรรษ 1980 การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องประเภทนี้ได้เสื่อมถอยลง

การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อฝึกอบรมกำลังแรงงานในระยะเริ่มต้นมีจุดเน้นที่โครงการฝึกอบรมสำหรับทักษะการทำงานที่ไม่ซับซ้อน อย่างไรก็ตาม ในระยะหลังนี้ เนื่องจากมีการมุ่งเน้นความคิดในเรื่องการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องประเภทนี้จึงได้รับการพัฒนาเป็นการอาชีวศึกษา เพื่อเตรียมกำลังแรงงานที่มีฝีมือ เช่นเดียวกับการศึกษาวิชาชีพและเทคนิคชั้นสูง เพื่อปรับปรุงคุณภาพของช่างเทคนิคที่มีความชำนาญเฉพาะเรื่องและเพื่อกระตุ้นการคิดค้นเทคโนโลยีใหม่ การเปลี่ยนแปลงและความต้องการ การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องดังกล่าวในแห่งของการฝึกอบรมกำลังแรงงานและจะยังคงมีต่อไปในสังคมอนาคตตั้งแต่ปี 2000

การศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมการศึกษาในระบบโรงเรียนได้รับการพัฒนาร่วมไปกับการศึกษาประเภทอื่น คือ การศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องเพื่อการศึกษาพื้นฐานของประชาชนและรูปแบบที่เป็นทางเลือกอื่นของการศึกษาในระบบโรงเรียน

การศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องเพื่อเวลาว่างและวัฒนธรรมได้ถูกยกมาเป็นแนวโน้มที่น่าจับตามองของการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับสตรีดังแต่ศวรรษ 1980 ผลของ การศึกษาในทางบวกที่คาดไว้จากการศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องประเภทนี้คือ การตอบสนองความต้องการทางการศึกษา/วัฒนธรรมที่แตกต่างกันของกลุ่มเรียนรู้ต่าง ๆ และการมีส่วนช่วยในการพัฒนาและปรับปรุงตนเอง อีกประการหนึ่ง ยังพบว่ามีผลข้างเคียงบางประการ อีกด้วย เช่น การศึกษาที่เป็นเชิงพาณิชย์และมุ่งผลกำไรมากเกินไปหรือไม่เอียงไปทางความ เป็นเมืองและอยู่ในกลุ่มนชนชั้นกลาง

การศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมความเป็นพลเมืองค่อนข้างมีบทบาทน้อย โดยไม่ได้รับความสนใจจากประชาชน เพราะว่ามีความโน้มเอียงไปในเรื่องการดำเนิน ติดต่อกันรูปแบบ หรือยกระดับความสำนักในอุดมการณ์ที่มีความรุนแรงทางการเมือง หรือต่อต้าน การกดขี่ทางเพศ อย่างไรก็ตาม การศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องประเภทนี้ควรมุ่งเน้นไปที่ การศึกษาที่มีลักษณะหลากหลายมิติ ซึ่งรวมถึงความสำนักของประชาชนในหลาย ๆ ด้าน โดยควรมี การขยายให้เป็นการศึกษาเพื่อยกระดับความสำนักของประชาชนในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมวิทยา วัฒนธรรม ศิลปะ ศีลธรรมและจริยธรรม

หลังจากงานวิจัยในปีแรกเรื่อง (ค.ศ. 1992) “การวิเคราะห์ช่วงการพัฒนาและลักษณะ ของการศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องของเกาหลี” นี้แล้ว จะมีงานวิจัยในปีที่สอง ค.ศ. 1993 ตามมาเรื่อง “ความเข้าใจร่วมบودและอนาคตของการศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องในเกาหลี” ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายสุดท้ายในการริเริ่มเกี่ยวกับอนาคตของการศึกษาผู้ให้ช่วยและการศึกษาต่อเนื่องโดยการพิจารณาศึกษาจากสภาพในอดีตและปัจจุบัน (สำนักพัฒนาระบบการศึกษาและวางแผนมหาภาค, 2539 : 29-31)